

Sygn. akt V P 179/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 stycznia 2016r.

Sąd Rejonowy w Słupsku V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Joanna Kołodziej Michałowicz

Ławnicy: Anna Melania Kamińska-Gabryś, Grażyna Kotlarek

Protokolant: st. sekr. sąd. Beata Stankiewicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 12 stycznia 2016r. w S. sprawy

z powództwa: **I. K.**

przeciwko: **Urzędowi Morskiemu w S.**

o uznanie wypowiedzenia za bezskuteczne

1. przywraca do pracy I. K. na dotychczasowych warunkach w Urzędzie Morskim w S.,
2. zasądza od Urzędu Morskiego w S. na rzecz I. K. kwotę 60 zł (sześćdziesiąt złotych) tytułem kosztów procesu.

Sygn. akt V P 179/14

UZASADNIENIE

Powódka **I. K.** wniosła o uznanie wypowiedzenia umowy o pracę za bezskuteczne, a w przypadku upływu okresu wypowiedzenia o przywrócenie jej do pracy na dotychczasowych warunkach pracy i płacy oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu podała, że wypowiedzenie wskazuje nieprawdziwe przyczyny.

Pozwany **Urząd Morski w S.** wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu podał, że przyczyny wskazane w wypowiedzeniu są prawdziwe oraz przedstawił obszerny wywód mający uzasadnić zajęte stanowisko w sprawie. Przede wszystkim wskazano, że zastępujący powódkę (podczas nieobecności w pracy) pracownicy również mają swoje obowiązki, a w przypadku konieczności zastępowania powódki w dłuższym czasie niemożliwe staje się wykonywanie pracy przy takim obciążeniu. Pozwany podniósł również, że konieczność każdorazowego powierzania obowiązków powódki innym pracownikom, ze względu na ich zakres i czasochłonność, powodowała dodatkowe obciążenie pracowników zastępujących powódkę, co przy dłuższych nieobecnościach powódki stawało się szczególnie uciążliwe i odrywało pracowników od ich własnych obowiązków, powodując, że mogli poświęcać na ich wykonywanie mniejszą ilość czasu. Wskazał, że długotrwałe nieobecności powódki dezorganizowały pracę, powodując konieczność zorganizowania zastępstw za powódkę w długich okresach czasu. Nadto, pozwany odwołał się do argumentu, iż pozostali pracownicy przez niego zatrudniani mają o wiele mniej nieobecności niż powódka i są one rzadsze.

W dalszej części odpowiedzi na pozew pozwany podniósł fakt, że Oddziałowi Ochrony W. U. odpowiedzialnemu za zamontowanie szandorów, nie znany był fakt przekazania tych elementów Urzędowi Morskiemu przez wykonawcę robót budowlanych, ani też nie znane było miejsce ich przechowywania. Wskazał, że powódka nie przekazała informacji wskazującej, gdzie zostały zeskladowane szandory, nie przekazała instrukcji dotyczących montażu i przechowywania szandorów, a także nie przekazała po zakończeniu inwestycji informacji, celem wciągnięcia szandorów na ewidencję środków trwałych.

Pozwany podniósł również, że w listopadzie 2013 roku polecił powódce wykonywanie czynności w ramach Jednostki Realizującej Projekt, wyznaczając powódkę do składu tej jednostki. Podał, że powódka odmówiła wykonywania czynności w ramach tejże, a ponieważ sprawa była pilna i ważna, pozwany musiał powołać w skład jednostki innego pracownika, tj. K. K. (1). Wskazał, że spośród pracowników zatrudnianych przez pozwanego na takim samym stanowisku, które zajmowała powódka, wyłącznie powódka wyrażała brak woli realizacji zadań w zakresie nadzoru nad inwestycjami finansowanymi ze środków unijnych, jak również przejawiała brak posiadanej wiedzy niezbędnej do realizacji tych zadań. Podał, że stosunek powódki do jej obowiązków służbowych utrudniał współpracę z powódką i rodził obawy pozwanego co do sumiennego przykładania się przez powódkę do wykonywanych obowiązków pracowniczych.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

I. K. została zatrudniona w Urzędzie Morskim w S. w roku 1988 roku, w Wydziale (...)Inwestycyjnym, na stanowisku starszego inspektora ds. robót budowlanych, na czas nieokreślony, w pełnym wymiarze czasu pracy.

Dowód: umowa o pracę z dnia 19 grudnia 1988 roku – k. 2 akt osobowych.

Na podstawie aktu mianowania z dnia 30 kwietnia 1990 roku I. K. została mianowana przez Naczelnego Dyrektora Urzędu Morskiego w S. na stanowisko starszy inspektor nadzoru budowlanego w Wydziale (...)Inwestycyjnym z dniem 01 maja 1990 roku.

Dowód: akt mianowania z dnia 30 kwietnia 1990 roku – k. 7 akt osobowych.

W dniu 20 maja 2011 roku I. K. przyjęła do stosowania zakres uprawnień i obowiązków wraz z obowiązkami i odpowiedzialnością określonymi regulaminem organizacyjnym, szczegółowo wskazany i opisany w karcie stanowiska służbowego w Wydziale (...)Inwestycyjnym i (...) Czerpalnych Urzędu Morskiego w S.. Zgodnie z powyższym dokumentem I. K. posiadała tytuł służbowy: starszy inspektor realizujący funkcje publiczno-prawne, natomiast jej stanowisko pracy to: inspektor ds. inwestycji i budownictwa hydrotechnicznego. Główne zadania jej stanowiska służbowego to: realizacja zadań w zakresie budownictwa hydrotechnicznego i ogólnobudowlanego.

Dowód: karta stanowiska służbowego z dnia 20 maja 2011 roku – k. 68 akt osobowych.

Bezpośrednim przełożonym I. K. jest K. K. (1), zatrudniony w Urzędzie Morskim w S. na stanowisku naczelnika Wydziału (...)Inwestycyjnego i (...) Czerpalnych. W wydziale tym pracuje łącznie dziewięć osób.

Bezsporne, a nadto dowód: zeznania świadka K. K. (1) na rozprawie w dniu 12 maja 2015 roku – k. 223v.

Urząd Morski na podstawie umowy nr (...) zawartej z wykonawcą (...) Sp. z o.o. w dniu 03 września 2012 roku zlecił, jako Zamawiający wykonanie robót hydrotechnicznych z zakresu budowy morskich konstrukcji ochronnych brzegu morskiego wraz z infrastrukturą towarzyszącą w zadaniu pn. „Przebudowa opaski brzegowej (S., km 306,20 – 307,60)”.

Bezsporne, a nadto dowód: umowa Nr (...) roku z dnia 03 września 2012 roku – k. 147-155v.

Protokół odbioru końcowego robót w ramach realizacji zadania „Przebudowa opaski brzegowej (306,20 – 307,60)” z dnia **27 czerwca 2013** roku, zleconych przez Urząd Morski w S. został zatwierdzony przez komisję odbioru robót

powołaną w dniu 26.06.2013 roku w składzie: A. B., K. K. (1), A. K. (1), W. Z. oraz M. T. przy udziale inspektora nadzoru w osobie I. K.. Przedmiotem ww. odbioru był zakres rzeczowy wynikający z robót podstawowych i dodatkowych przedmiotu umowy, wykonany zgodnie z Projektem budowlano-wykonawczym. Miejszem wykonania była opaska brzegowa w S..

Dowód: protokół odbioru końcowego robót z dnia 27 czerwca 2013 roku – k. 113-113v. akt sprawy.

Protokół odbioru końcowego robót w ramach realizacji zadania „Przebudowa opaski brzegowej (306,20 – 307,60)” z dnia **12 lipca 2013** roku, zleconych przez Urząd Morski w S. zatwierdziła komisja odbioru robót powołana w dniu 26.06.2013 roku w składzie: A. B., K. K. (1), A. K. (1), W. Z. oraz M. T. przy udziale m.in. inspektora nadzoru w osobie I. K.. Przedmiotem ww. odbioru był zakres rzeczowy wynikający z robót podstawowych i dodatkowych przedmiotu umowy wykonany zgodnie z Projektem budowlano-wykonawczym. Miejszem wykonania była opaska brzegowa w S..

Komisja w ww. składzie dokonała w dniu 12 lipca 2013 roku oceny jakościowej i rzeczowej wykonanych robót i stwierdziła, że zakres rzeczowy wykonanego przedmiotu umowy jest zgodny z zapisami umowy i aneksami, zaś wprowadzone uwagi nie mają wpływu na możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem.

Podczas ww. odbioru zapór przeciwwodnych (szandorów) w S. jednak nie było, o czym wiedzę posiadali wszyscy członkowie ww. Komisji, którzy odbioru dokonywali. Ww. braku nie ujęto w treści protokołu. O ostatecznej treści protokołu decydował Przewodniczący Komisji A. B..

Dowód: protokół odbioru końcowego robót cz. 2 z dnia 12 lipca 2013 roku – k. 112-112v. akt sprawy; zeznania I. K. zeznającej w charakterze strony na rozprawie w dniu 12 stycznia 2016 roku – k. 253; zapis nagrania rozprawy – 00:34:21.

Wszyscy członkowie ww. Komisji odbioru robót mieli dostęp do dokumentacji przygotowanej do odbioru końcowego robót. Znajdowała się ona w Urzędzie Morskim w S., ułożona w kartonach, znajdujących się w biurze. Powszechną dla pracowników tej Komisji była wiedza, że ww. dokumenty zostały tam złożone.

Dowód: zeznania I. K. zeznającej w charakterze strony na rozprawie w dniu 12 stycznia 2016 roku – k. 253v.; zapis nagrania: 00:50:00.

W dniu przeprowadzonego odbioru, w miesiącu lipcu 2013 roku szandory znajdowały się u wykonawcy robót, do czasu ustalenia przez zamawiającego czyli Urząd Morski właściwego miejsca ich składowania. Wiedzę w tym zakresie posiadały wszystkie osoby wchodzące w skład komisji odbioru robót.

I. K. będąc tylko inspektorem nadzoru nie była upoważniona, aby w imieniu zamawiającego (...) wyznaczyć miejsce do składowania szandorów.

Dowód: protokół odbioru końcowego robót cz. 2 z dnia 12 lipca 2013 roku – k. 112-112v. akt sprawy; nadto, zeznania świadka K. K. (1) na rozprawie w dniu 12 maja 2015 roku – k. 223v.-224 akt sprawy, zeznania T. B. – 255 – 255v zapis nagrania 02:09:20.

Decyzję co do faktu, że szandory ostatecznie mają zostać zawieszona i magazynowane w pomieszczeniu w B. podjął T. B. wraz z Dyrektorem ds. (...) A. B., który konsultował tą kwestię z K. K. (1) – Naczelnik Wydziału (...)Inwestycyjnego i (...) Czerpalnych.

Główny Inspektor Ochrony W. Urzędu Morskiego w S. – A. K. (1) posiadał wiedzę, iż obwód w U. ma użytkować i obsługiwać szandory, bo był członkiem komisji odbiorowej, uczestniczył w odbiorze końcowym i miał obowiązek zapoznać się z dokumentacją odbiorową. Wiedział on również o zamiarze złożenia szandorów do murowanego magazynu w B..

Nie przekazał on jednak tej informacji swej podwładnej A. K. (2) – Kierownikowi Obwodu Ochrony W. odcinka, na którym realizowana była ww. inwestycja. A. K. (2) wiedziała, że zadanie „Przebudowa opaski brzegowej (306,20 – 307,60)” ma polegać na przebudowie opaski brzegowej w S. między innymi w taki sposób, aby możliwy było montaż szandorów. Uczestniczyła w próbnym montażu.

Instrukcja montażu szandorów znajdowała się w obszernej dokumentacji powykonawczej, w wydziale techniczno-inwestycyjnym Urzędu Morskiego w S..

Dowód: zeznania świadka K. K. (1) na rozprawie w dniu 12 maja 2015 roku – k. 224v.-225; zapis z rozprawy: 01:24:49; 01:40:42; 01:07:27; zeznania świadka A. K. (2) na rozprawie w dniu 12 maja 2015 roku – k. 222-223 akt sprawy, zapis nagrania: 00:02:28; 00:05:26; 00:17:48; 00:21:22; 00:29:35 zeznania świadka A. K. (1) na rozprawie w dniu 15 października 2015 roku – k. 241v. – zapis nagrania: 01:36:59; 01:37:19; 01:37:43; 01:38:05

I. K. obowiązana była sporządzić wyliczenie wartości środków trwałych w budowie, aby można było wciągnąć do ewidencji środków trwałych prowadzonej przez Urząd Morski rzeczowe aktywa trwałe powstałe w wyniku zakończenia zadania „Przebudowa opaski brzegowej (306,20 – 307,60)”. Była świadoma swego obowiązku złożenia tego dokumentu. Powyższego jednak nie dopełniła. Przełożony powódki K. K. (1) wiedział, że powódka nie sporządziła dokumentów.

Nikt nie określił powódce jakiegokolwiek terminu na sporządzenie rozliczenia i zgłoszenie do ewidencji środków trwałych.

Bezsporne, a nadto dowód: zeznania w charakterze strony I. K. na rozprawie w dniu 12 stycznia 2016 roku – k. 252-254v.; zapis nagrania rozprawy – 00:56:24; 00:56:24.

Prawidłowe prowadzenie ewidencji środków trwałych nie stanowi warunku niezbędnego do faktycznego użytkowania (np. przewożenia, złożenia w wyznaczonym miejscu lub zamontowania) szandorów.

Dowód: zeznania T. B. w charakterze strony na rozprawie w dniu 12 stycznia 2016 roku – k. 256; zapis nagrania rozprawy: 02:41:45.

W dniu 16 grudnia 2013 roku sporządzono dokument dotyczący zwiększenia wartości środków trwałych zadania inwestycyjnego pn. „Przebudowa opaski brzegowej” (S. 306,20 – 307,60). Zatwierdzony i podpisany został przez Naczelnika Wydziału (...)Inwestycyjnego Urzędu Morskiego w S..

Bezsporne, a nadto dowód: pismo z dnia 16 grudnia 2013 roku – k. 111-111v.

W miesiącu grudniu 2013 roku na Pomorzu, w tym w miejscowości S. wystąpił huragan Ksawery, stanowiący realne zagrożenie dla życia i zdrowia ludzi oraz bezpieczeństwa zabudowań.

Zadanie „Przebudowa opaski brzegowej (S. 306,20 – 307,60)” przewidywało między innymi taką przebudowę opaski brzegowej w S., aby możliwy był montaż zapór przeciwpowodziowych (szandorów) zmniejszających ryzyko podtopienia S. w czasie sztormów.

Na czas huraganu Ksawery szandory nie zostały zamontowane.

Informacje o nadchodzących huraganach są na terenie Polski powszechnie dostępne z kilkudniowym wyprzedzeniem. Sztormy i huragany w grudniu na Pomorzu są częstym zjawiskiem pogodowym.

Do zadań służbowych powódki nie należało monitorowanie zjawisk pogodowych, ani użytkowanie inwestycji przez nią nadzorowanych po czasie ich odbioru.

Bezsporne .

I. K. otrzymywała wynagrodzenie brutto za miesiąc czerwiec 2014 roku w kwocie 3.642,74 złotych.

Bezsporne, a nadto dowód: zaświadczenie z dnia 16 lipca 2014 roku.

W przeciągu ostatnich lat I. K. w różnych czasookresach przebywała na zwolnieniach lekarskich z uwagi na problemy zdrowotne. W roku 2013 było to łącznie 40 dni, zaś w roku 2014 – 151 dni.

Bezsporne, nadto dowód: zestawienie nieobecności spowodowanych chorobą z dnia 30 maja 2014 roku – k. 29-30 akt sprawy.

Nie miała miejsce sytuacja, ażeby z uwagi na absencję chorobową I. K., jakiegokolwiek plany inwestycyjne realizowane przez Urząd Morski w S., nie doszły do skutku (nie zrealizowano ich) lub ich terminy uległy przesunięciu.

Dowód: zeznania świadka K. K. (2) na rozprawie w dniu 30 czerwca 2015 roku – k. 232v.; zapis nagrania: 01:19:56; nadto: zeznania T. B. w charakterze strony na rozprawie w dniu 12 stycznia 2016 roku – k. 256; zapis nagrania: 02:51:37

Do Dyrektora Urzędu Morskiego w S. nigdy nie dotarły informacje, ażeby miały miejsce problemy z wyznaczaniem zastępstw za I. K., gdy jej zwolnienia lekarskie były przedłużane.

Dowód: zeznania T. B. w charakterze strony na rozprawie w dniu 12 stycznia 2016 roku – k. 256; zapis nagrania: 02:51:37

W dniu 12 czerwca 2014 Dyrektor Urzędu Morskiego w S. złożył I. K. pisemne oświadczenie o wypowiedzeniu umowy o pracę z powodu następujących przyczyn:

1. Częstych i długotrwałych nieobecności w pracy z powodu choroby, które w latach 2009-2014 wyniosły łącznie 477 dni, wskazując, że nieobecności ww. dezorganizowały pracę w Urzędzie powodując konieczność przydzielania dodatkowych obowiązków innym pracownikom Wydziału (...) Inwestycyjnego i (...) Czerpalnych i innych Wydziałów oraz wypłaty tym pracownikom dodatków zadaniowych. Wskazano, że długotrwałe i niespodziewane nieobecności w pracy uniemożliwiały prawidłowe wykonywanie nadzoru nad tymi inwestycjami zarówno w fazie przygotowawczej, jak i realizacyjnej;

2. Zaniechania w związku z wykonywaniem funkcji starszego inspektora nadzoru przy realizacji inwestycyjnego pod nazwą „Przebudowa opaski brzegowej (S. km 306,2-307,6)”, polegającego na niezawiadomieniu o fakcie dokonania w dniu 16.10.2013 roku odbioru przez A. G., Kierownika Warsztatu (...) KP D., od wykonawcy robót budowlanych przy jej udziale, szandorów (zapór przeciwwodnych) oraz niepoinformowaniu o miejscu przechowywania, jak również nieprzekazania instrukcji dotyczącej montażu i przechowywania szandorów, a także nieprzekazania po zakończeniu inwestycji informacji, celem wciągnięcia szandorów na ewidencję środków trwałych, czego konsekwencją było niezamontowanie szandorów przez odpowiednie służby Urzędu Morskiego w S. w opasce brzegowej w S., na czas trwania huraganu K., w dniach 6-8 grudnia 2013 roku, z uwagi na fakt, iż Oddziałowi Ochrony W. U. odpowiedzialnemu za zamontowanie szandorów, nie był znany fakt przekazania tych elementów Urzędowi Morskiemu w S. przez wykonawcę robót budowlanych, ani też nieznanym było miejsce ich przechowywania, co z kolei mogło doprowadzić do powstania poważnych zniszczeń wskutek braku zamontowania szandorów mających zabezpieczyć przed przelewaniem się wody na posesje prywatne, a w konsekwencji mogło narazić Skarb Państwa na szkodę związaną z koniecznością zaspokojenia roszczeń odszkodowawczych poszkodowanych;

3. Niewykonanie polecenia służbowego pracodawcy, polegającego na odmowie wykonania czynności starszego inspektora nadzoru w ramach Jednostki Realizującej Projekt, do składu której została wyznaczona przez Dyrektora Urzędu Morskiego w S.;

4. Brak perspektyw na dalszą współpracę, z uwagi na brak woli z jej strony wykonywania obowiązków służbowych objętych zakresem zajmowanego przez nią stanowiska, w zakresie nadzoru nad inwestycjami realizowanymi przez Urząd Morski w S. z udziałem środków unijnych.

Dowód: pismo z dnia 12 czerwca 2014 roku – k. 4-4v.

W dniu 15 listopada 2013 roku Dyrektor Urzędu Morskiego w S. wydał Zarządzenie wewnętrzne nr 15 w sprawie zmiany Zarządzenia wewnętrznego nr 26 Dyrektora Urzędu Morskiego w S. z dnia 28 października 2009 roku. W treści tegoż wskazano, że powołuje się w Urzędzie Morskim w S. Zespół stanowiący Jednostkę Realizującą Projekt, w składzie: A. B., A. D., A. W., E. W., K. K. (1), I. S., A. K. (1), A. Ż., J. B..

Dowód: Zarządzenie z dnia 15 listopada 2013 roku – k. 245-246.

I. K. w miesiącu grudniu 2013 roku stawiła się na rozmowę osobistą do Dyrektora Urzędu Morskiego w S..

Bezsporne

Przez długi okres czasu w Urzędzie Morskim w S. zatrudniano trzy osoby na stanowisku inspektora, jednakże z uwagi zmniejszającą się ilość zadań osób zatrudnionych na tym stanowisku, liczbę tę zredukowano do dwóch.

Dowód: zeznania T. B. w charakterze strony na rozprawie w dniu 12 stycznia 2016 roku – k. 256-256v.; zapis nagrania: 02:55:26, 02:59:21

I. K. wyraziła ustnie w rozmowie z przełożonymi (w tym w miesiącu grudniu 2013 roku), stanowisko, iż ma liczne wątpliwości co do jej ewentualnego uczestnictwa w projektach inwestycyjnych realizowanych przez Urząd Morski w S. ze środków pochodzących z Unii Europejskiej. Powyższe uzasadniała brakiem znajomości regulacji unijnych w tym zakresie oraz innych szczegółowych wytycznych, zdając sobie sprawę z wysokiej odpowiedzialności z tego tytułu oraz znaczenia i powagi inwestycji o tak dużych rozmiarach i wartości.

I. K. nigdy nie uczestniczyła w szkoleniu dotyczącym rozliczania inwestycji współfinansowanych ze środków unijnych.

Dowód: zeznania w charakterze strony I. K. na rozprawie w dniu 12 stycznia 2016 roku – k. 254; zapis nagrania: 01:12:33; 01:15:18.

Sąd zważył, co następuje.

Oświadczenie pracodawcy o rozwiązaniu umowy o pracę za wypowiedzeniem musi odpowiadać wymogom wskazanym przez art. 45 kp i art. 30 kp. Dla swojej skuteczności musi spełniać minimum wymogów formalnych i merytorycznych.

W pierwszej kolejności Sąd badał, czy oświadczenie pozwanego spełnia niezbędne wymogi formalne.

Zgodnie z art. 30 § 3-5 kp oświadczenie musi być złożone **na piśmie**, wskazywać **przyczynę** uzasadniającą rozwiązanie, zawierać **pouczenie** o odwołaniu do sądu pracy – oświadczenie pozwanego spełnia te wymagania.

Ponadto oświadczenie musi być złożone przez osobę do tego uprawnioną zgodnie z art. 3¹ § 1 kp.

Oświadczenie pozwanego z dnia 12 czerwca 2014 roku spełnia powyższe niezbędne wymogi formalne.

W dalszej kolejności Sąd badał, czy oświadczenie pozwanego spełnia niezbędne wymogi merytoryczne.

Sąd badał, czy został spełniony wymóg jasnego określenia przyczyny i w konsekwencji ustalenie, czy powód może skutecznie skorzystać z uprawnień przewidzianych w razie nieuzasadnionego rozwiązania umowy o pracę.

Na wstępie wymaga wyjaśnienia, iż w przepisach kodeksu pracy istnieje wyraźne rozdzielenie pomiędzy czysto formalnym wskazaniem przyczyny rozwiązania, czego dotyczy art. 30 § 4 kp, a zasadnością (prawdziwością, rzetelnością) tej przyczyny, o czym stanowi art. 45 § 1 kp.

W myśl art. 30 § 4 k.p., pracodawca w oświadczeniu o wypowiedzeniu umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony winien wskazać przyczynę uzasadniającą. Naruszenie tegoż przepisu może polegać na niewystarczająco jasnym jej określeniu.

Powinność wskazania przez pracodawcę przyczyny - wynikającej z art. 30 § 4 k.p. – ma doniosłe skutki procesowe, gdyż wskazanie w pisemnym oświadczeniu przez pracodawcę przyczyny uzasadniającej wypowiedzenie umowy o pracę przesądza o tym, że spór przed organami orzekającymi toczyć się może tylko w granicach zarzutu skonkretyzowanego w pisemnym oświadczeniu, a pracodawca jest pozbawiony możliwości powoływania się w toku postępowania na inne przyczyny, które mogłyby uzasadniać rozwiązanie stosunku pracy.

Podkreślić należy, iż podanie pracownikowi przyczyny ma umożliwić mu dokonanie racjonalnej oceny, czy ta przyczyna w rzeczywistości istnieje i czy w związku z tym zaskarżenie czynności prawnej pracodawcy może doprowadzić do uzyskania przez pracownika odpowiednich korzyści (w tym przypadku przywrócenie powódki do pracy na dotychczasowych warunkach pracy i płacy).

Powyższe rozważania mają dla sprawy oraz jej rozstrzygnięcia istotne znaczenie, bowiem stwierdzenie naruszenia przepisu art. 30 § 4 k.p. ma wpływ na ocenę zgodności rozwiązania stosunku pracy z prawem. Stwierdzenie naruszenia prawa determinuje powstanie po stronie pracownika roszczeń przewidzianych w art. 45 k.p. tj. o przywrócenie pracownika do pracy na poprzednich warunkach albo o odszkodowanie.

Na gruncie przedmiotowej sprawy, istota sporu sprowadzała się do oceny, czy wskazane przez pracodawcę (Urząd Morski w S.) przyczyny wypowiedzenia – szczegółowo opisane w wypowiedzeniu umowy o pracę (k. 4-5 akt) były przyczynami prawdziwymi, konkretnymi, rzeczywistymi i zasadnymi.

Istotnym jest, że ciężar udowodnienia zasadności przyczyny stanowiącej podstawę wypowiedzenia obciąża pracodawcę, a pracownika natomiast obciąża dowód istnienia okoliczności przytoczonych przez niego w celu wykazania, że wypowiedzenie jest nieuzasadnione (wyrok SN z 8.09.1997 r., I PRN 17/7).

Na gruncie przedmiotowej sprawy, Sąd uznał, iż większość przyczyn wypowiedzenia jest nieprawdziwa i niekonkretna, zaś te które okazały się prawdziwe nie uzasadniają wystarczająco decyzji pracodawcy.

Sąd pochylił się nad wszystkimi argumentami wskazanymi przez pracodawcę (Urząd Morski w S.) w treści obszernego oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę za wypowiedzeniem z dnia 12 czerwca 2014 roku złożonego I. K., badając je szczegółowo, rozważając na kanwie całości materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy.

1. Częste i długotrwałe nieobecności powodujące DEZORGANIZACJE.

W ocenie Sądu orzekającego w niniejszej sprawie, prawdą jest fakt, iż powódka I. K. w przeciągu kilku ostatnich lat pracy u pozwanego korzystała ze zwolnień lekarskich z uwagi na stan jej zdrowia. Okoliczność ta pozostała w niniejszej sprawie bezsporna.

Niekwestionowane musi być uprawnienie każdego pracodawcy (w tym pozwanego) do prowadzenia doboru pracowników według rozmaitych cech, w tym psychofizycznych. Pracodawca zatrudniając ludzi i powierzając im wykonywanie zleconych, rozmaitych zadań, obowiązków, bezwzględnie powinien się jednak liczyć z możliwością wystąpienia różnej (także złej) kondycji ich zdrowia, a także znajdowania się przez nich w nieprzewidzianych sytuacjach losowych i życiowych. Powyższe znacznie wpływają na jakość wykonywanej pracy, skupienia się na przedmiocie pracy, jak też na ich inwencję czy nawet zaangażowanie oraz wydajność. To zaś jest m.in. cechą charakterystyczną wystąpienia czynnika ludzkiego w rozmaitych procesach, w tym również w relacjach

pracowniczych. Wobec tego normalnym zjawiskiem jest sytuacja, że w zakładzie pracy występują nieobecności i z tym właśnie liczyć się powinien każdy pracodawca. W polskim systemie prawa pracy każdy pracownik może nie stawić się do pracy jeżeli jest do niej niezdolny z powodu choroby, a pracodawca musi taką nieobecność tolerować. Zdarzenia takowe zatem winny zostać uwzględnione w planie pracy.

Na kanwie powyższych uwag, Sąd zważył, że powódka I. K. była wieloletnim pracownikiem pozwanego. Została bowiem zatrudniona w Urzędzie Morskim w S. w dniu 19 grudnia 1988 roku. Sam fakt, że powódkę należało zastępować innymi pracownikami, podczas jej absencji chorobowej, nie stanowiło w ocenie Sądu dezorganizacji. Podkreślić należy, że konieczność zastąpienia pracownika nieobecnego z powodu choroby jest zwykłą sytuacją w zakładzie pracy i nie jest równoznaczna z dezorganizacją pracy. Dezorganizacja musi polegać na istotnym zaburzeniu funkcjonowania zakładu pracy.

Pozwany Urząd wskazał w wypowiedzeniu, że owa dezorganizacja wystąpiła jako skutek zachowania powódki.

Obszerne postępowanie dowodowe przeprowadzone w niniejszej sprawie wykazało jednak, że taka sytuacja nie miała miejsce, ażeby z uwagi na absencję chorobową I. K., jakiegokolwiek plany inwestycyjne realizowane przez Urząd Morski w S., nie doszły do skutku, (nie zrealizowano ich) lub ich terminy uległy przesunięciu. Nadto, podnieść należy, iż do Dyrektora Urzędu Morskiego w S. nigdy nie dotarły informacje, ażeby miały miejsce problemy z wyznaczaniem zastępstw za I. K., gdy jej zwolnienia lekarskie były przedłużane. Powyższe fakty znalazły swe potwierdzenie m.in. w treści zeznań świadka K. K. (2) na rozprawie w dniu 30 czerwca 2015 roku oraz w treści zeznań T. B. w charakterze strony na rozprawie w dniu 12 stycznia 2016 roku.

Co więcej z zeznań Dyrektora Urzędu Morskiego wynika, że pracodawca uważał, że zadań dla inspektorów nadzoru jest na tyle mało, że należy zmniejszyć ilość inspektorów

Z treści zeznań Dyrektora Urzędu Morskiego wynika, że przez kilka lat w Urzędzie Morskim w S. zatrudnione były trzy osoby na stanowisku inspektora, lecz zdecydowano się liczbę tę zredukować do dwóch, albowiem ilość obowiązków nie była na tyle duża, aby utrzymywać trzy etaty tego rodzaju. Nadto, jak wynika z treści zeznań naczelnika wydziału, w którym zatrudniona była powódka oraz Dyrektora Urzędu Morskiego w S., w czasie nieobecności I. K. jej bieżące zadania rozdzielano na pozostałych pracowników, przy czym osoby te były wówczas w stanie należycie wykonywać swe obowiązki.

W ocenie Sądu, z powyższych wynika zatem, że skoro aktualnie jedynie dwóch inspektorów jest wystarczającą kadrą do prowadzenia aktualnych spraw i zadań u pozwanego, zatem w sytuacji gdy praca ta była rozdzielona na trzy osoby (w tym powódkę), a okresowo pozostali pracownicy tego działu dwuosobowo jedynie wykonywali zadania w zastępstwie powódki oraz własne, to obsada dwuosobowa nie mogła powodować przeciążenia pracowników.

Pozwany nie podał żadnego przykładu potwierdzającego, że nieobecności powódki „uniemożliwiały prawidłowe wykonywanie nadzoru”.

Dlatego Sąd ustalił, że zakład pracy ***funkcjonował (również w okresie nieobecności powódki) bez jakiegokolwiek zakłóceń.***

W związku z powyższym, Sąd uznał, że przyczyna wskazana w punkcie pierwszym przedmiotowego oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę za wypowiedzeniem, nie została w żaden sposób potwierdzona, a tym samym nie jest prawdziwa.

Pozwany Urząd argumentował, że nieobecności powódki były niespodziewane.

Zarzut ten nie jest dla Sądu zrozumiały. Sugeruje on, że pracodawca oczekuje od swych pracowników, że będą chorowali w terminach, w których pracodawca się tego spodziewa. Planowanie terminów zachorowań (pomijając niektóre zabiegi) nie jest zgodne ze zdrowym rozsądkiem i logiką. Nie jest również zgodne z prawem.

Pozwany Urząd argumentował, że nie wiedział, kiedy powódka wróci ze zwolnienia, ani jak długo będzie chorować.

Sąd orzekający w niniejszej sprawie uważa, że z doświadczenia życiowego wynika, że choroby nie są stanami, które poddają się planowaniu. Procesy ozdrowieńcze są zindywidualizowane. Istota zarzutu pracodawcy sprowadza się do żądania informacji niemożliwej do ustalenia.

Godzi się również zauważyć, że z zeznań świadków i T. B. wynika, że pracodawca nie podejmował czynności w celu ustalenia tych danych.

2. Zaniedbania w związku z wykonywaniem funkcji starszego inspektora nadzoru przy realizacji inwestycyjnego pod nazwą „Przebudowa opaski brzegowej (S. km 306,2-307,6)”, polegającego na niezawiadomieniu o fakcie dokonania w dniu 16.10.2013 roku odbioru przez A. G., Kierownika Warsztatu (...) KP D., od wykonawcy robót budowlanych przy jej udziale, szandorów (zapór przeciwwodnych) oraz niepoinformowaniu o miejscu przechowywania, jak również nieprzekazania instrukcji dotyczącej montażu i przechowywania szandorów, a także nieprzekazania po zakończeniu inwestycji informacji, celem wciągnięcia szandorów na ewidencję środków trwałych, czego KONSEKWENCJĄ było niezamontowanie szandorów przez odpowiednie służby Urzędu Morskiego w S. w opasce brzegowej w S., na czas trwania huraganu Ksawery, w dniach 6-8 grudnia 2013 roku, z uwagi na fakt, iż Oddziałowi Ochrony Wybrzeża U. odpowiedzialnemu za zamontowanie szandorów, nie był znany fakt przekazania tych elementów Urzędowi Morskiemu w S. przez wykonawcę robót budowlanych, ani też nieznanym było miejsce ich przechowywania, co z kolei mogło doprowadzić do powstania poważnych zniszczeń wskutek braku zamontowania szandorów mających zabezpieczyć przed przelewaniem się wody na posesje prywatne, a w konsekwencji mogło narazić Skarb Państwa na szkodę związaną z koniecznością zaspokojenia roszczeń odszkodowawczych poszkodowanych.

Odnosząc się do powyższego zarzutu wskazać należy, iż postępowanie dowodowe przeprowadzone w niniejszej sprawie wykazało, że o fakcie przechowywania szandorów oraz miejscu, w którym się one znajdują (zeskładowane w pomieszczeniu magazynowym w B., należącym do Urzędu Morskiego w S.) wiedziało kilka osób, w tym: Dyrektor (...) T. B., Dyrektor ds. (...) A. B., K. K. (1) – Naczelnik Wydziału (...) (...) (...) (...), A. K. (1) – Główny Inspektor (...)W..

Nadto, podkreślić trzeba, iż Główny Inspektor Ochrony W. Urzędu Morskiego w S. – A. K. (1) posiadał wiedzę, iż obwód w U. ma użytkować i obsługiwać szandory oraz gdzie zapory mają być złożone. Nie przekazał on jednak tej informacji swej podwładnej A. K. (2) – Kierownikowi O. O. W. odcinka, na którym realizowana była ww. inwestycja.

Nie było zatem tak, że powódka jednoosobowo w tajemnicy przed przełożonymi i współpracownikami doprowadziła do złożenia zapór w magazynie w B..

Wspomnieć należy również, że sporządzony został w dniu 27 czerwca 2013 roku oraz w dniu 12 lipca 2013 roku protokół odbioru końcowego robót w ramach zadania „Przebudowa opaski brzegowej (306,20 – 307,60)”, w którym wskazano, że komisja w składzie (...), K. K. (1) A. K. (1), W. Z. oraz M. T. dokonała oceny jakościowej i rzeczowej wykonanych robót stwierdzając, że zakres rzeczowy wykonanego przedmiotu umowy jest zgodny z zapisami umowy i aneksami. Powyżej wskazane osoby z pewnością spostrzegły jednak, że szandory nie zostały zamontowane, znały zatem zarówno przyczynę tego stanu rzeczy, jak i ewentualne sposoby rozwiązania kwestii. Również z treści zeznań świadka K. K. (2) (k. 231 akt sprawy) wynika, że odbiór robót wykonanych w ramach realizacji inwestycji w S., został dokonany pomimo, że na terenie budowy brak było środków trwałych, wymaganych przez projekt, które dopiero później zostały dowiedzione. Wobec powyższych, trudno zatem o taki stan rzeczy obwiniać powódkę, skoro wszyscy członkowie Komisji mieli wiedzę co do ww. sytuacji.

Na uwagę zasługuje przy tym fakt, iż instrukcja montażu szandorów znajdowała się w obszernej dokumentacji powykonawczej, w wydziale techniczno-inwestycyjnym Urzędu Morskiego w S., złożona w kartonach, do czego

ww. pracownicy (członkowie Komisji odbioru robót) mieli niczym nieutrudniony dostęp. Powyższe okoliczności potwierdzili w swych zeznaniach świadkowie w osobach: K. K. (1), A. K. (2), A. K. (1) oraz sama powódka.

W świetle powyższego nie jest zrozumiałym zarzut, iż powódka „nie zawiadomiła o odbiorze szandorów i niepoinformowała o miejscu ich przechowywania”. Nie wiadomo bowiem, kogo powódka miałaby zawiadomić i poinformować. Nie może tu chodzić o bezpośredniego użytkownika szandorów, bo był nim Inspektorat Ochrony W., którego najwyższy przełożony (A. K. (1) vide schemat organizacyjny k. 207) miał potrzebną wiedzę.

Niekwestionowany w przedmiotowym postępowaniu jest fakt, iż obowiązkiem I. K. było uzupełnienie dokumentacji powykonawczej również w zakresie sporządzenia dokumentów umożliwiających wprowadzenie nowych środków trwałych do prowadzonej u pozwanego ewidencji środków trwałych. Powódka fakt ten potwierdziła przed Sądem, przyznając, że nie dopełniła tego bezzwłocznie, z uwagi na wielość obowiązków o wyższej wadze.

Pozwany w trakcie postępowania próbował wywieść istnienie zależności pomiędzy faktem niezawidencjonowania tychże środków trwałych a brakiem możliwości ich użycia, zamontowania. Sąd uznał powyższe twierdzenia za chybione i bezzasadne. Fakt nie ujęcia konkretnego środka trwałego w ewidencji środków trwałych, która jest wyłącznie księgą rachunkową (prowadzoną w wersji papierowej lub elektronicznej), w żaden sposób nie uniemożliwia faktycznego użytkowania np. poprzez przewiezienie i zamontowanie tychże szandorów. Godzi się zauważyć, że już w październiku 2013 r. mimo, że szandory nie były wpisane do ewidencji środków trwałych, pozwany zakład pracy użytkował je: przewiózł z D. do B. i złożył w magazynie.

Skoro pozwany powołuje się na przyczynę, którą konstruuje w taki sposób, że wskazuje na szczególne negatywne skutki, wówczas w toku postępowania bezwzględnie powinien wykazać istnienie związku przyczynowego pomiędzy tym negatywnym skutkiem a zachowaniem powódki, jako pracownika. Zważyć jednak należy, że pracodawca przy podejmowaniu decyzji o rozwiązaniu umowy z powódką ujął ww. kwestię szerzej, czemu wyraz dał w treści oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę. W ocenie pracodawcy bowiem istotą tegoż zarzutu był fakt, że w konsekwencji działania powódki nie doszło do zamontowania szandorów. Z zeznań jednak wielu świadków, jak też z dokumentów złożonych do akt sprawy i zaliczonych w poczet materiału dowodowego wynika jednak, że wiedza co do faktu miejsca składowania szandorów była dostępna i nie była wiedzą tajną, zachowaną tylko dla I. K.. Takową wiedzę dysponowali również pracownicy znajdujący się na stanowiskach kierowniczych, znacznie wyższych niż sama powódka, o czym mowa powyżej. Oni sami bowiem podjęli ostateczną decyzję w zakresie miejsca, w którym szandory zostaną zeskladowane. Początkowo bowiem nastęrczało to wielu problemów, z uwagi na fakt, iż Urząd Morski w S. nie dysponował stosownym miejscem na przechowywanie tychże. W procesie decyzyjnym co do miejsca ich składowania nie uczestniczyła I. K.. Wywieść zatem należy, iż nie tylko ona dysponowała wiedzą w zakresie miejsca przechowywania szandorów. Natomiast fakt, iż powódka nie dopełniła w całości swych obowiązków w zakresie dokumentacji związanej z ewidencją środków trwałych, w żaden sposób nie mógł przyczynić się do tego, że osoby kompetentne nie podjęły decyzji o zamontowaniu przedmiotowych szandorów.

Już tylko na marginesie wspomnieć należy, iż doświadczenie życiowe oraz elementarna wiedza powszechna wskazuje, że nie wymaga wiedzy specjalistycznej sama możliwość przewidywania wystąpienia sztormów na Pomorzu w okresie jesienno-zimowym. Na takie bowiem wnioski i możliwości przewidywania, jak też reakcji, w żaden sposób nie rzutuje rzeczywisty fakt, że konkretny składnik środków trwałych został zaewidencjonowany we właściwych księgach.

W konkluzji stwierdzić należy, iż pozwany nie dowiódł istnienia związku pomiędzy zachowaniem się powódki a faktem niezamontowania szandorów, z którego to faktu wywodził niezwykle negatywne konsekwencje.

Powyższa przyczyna nie jest zatem prawdziwa w części, w której przypisuje powódce winę za niezamontowanie zapór.

3. Niewykonanie polecenia służbowego pracodawcy, polegające na odmowie wykonywania czynności starszego inspektora nadzoru w ramach Jednostki Realizującej Projekt, do składu której I. K. została wyznaczona przez Dyrektora Urzędu Morskiego w S..

W niniejszym postępowaniu strona pozwana nie potrafiła się zdecydować i określić w sposób jednoznaczny, o jaką inwestycję miałoby chodzić w odniesieniu do ww. zarzutu. Jest to istotne o tyle, że pracownik rozważając, czy składać odwołanie od wypowiedzenia, a następnie Sąd powinni mieć wiedzę, jakiego konkretnie polecenia powódka odmówiła tzn. udziału w której inwestycji.

W trakcie przesłuchania stron Dyrektor pozwanej wyjaśnił (k. 255v, 02.24.15), że odmowa dotyczyła wykonywania czynności starszego inspektora nadzoru w zadaniu Ochrona brzegów morskich na wschód od (...). Odmowa miała zostać wyrażona w grudniu w trakcie rozmowy w gabinecie T. B., po tym jak powódka miała odmówić Naczelnikowi A. D. podpisania, że otrzymała zarządzenie powołujące Jednostkę Realizującą Projekt. Następnie do jednostki miał zostać powołany K. K. (1).

Wersja przedstawiona przez T. B. jest jednak istotnie sprzeczna z dokumentami złożonymi przez pozwaną, a przez to niewiarygodna.

Pozwana złożyła bowiem Zarządzenie wewnętrzne nr 15 Dyrektora Urzędu Morskiego w S. z dnia 15 listopada 2013 roku, z którego wynika, że K. K. (1) został powołany do Jednostki Realizującej Projekt zadania Ochrona brzegów morskich na wschód od (...)” już 15.11.2013 r. Jakakolwiek odmowa powódki w grudniu w sprawie tej inwestycji byłaby zatem bezprzedmiotowa.

Jeśliby przyjąć, że odmowa miałaby dotyczyć Zarządzenia wewnętrznego nr 15 z dnia 15 listopada 2013 roku, podkreślenia wymaga fakt, że w składzie powołanego na mocy tegoż aktu, zespołu stanowiącego Jednostkę Realizującą Projekt, nie ujęto I. K.. Został do tejże Jednostki powołany natomiast K. K. (1). Trudno zatem czynić powódce z tego tytułu zarzut niewykonywania, czy też odmowy wykonywania czynności w ramach tejże jednostki ((...)). Brak bowiem jakichkolwiek podstaw, aby uznać, że została ona wyznaczona do składu tej jednostki przez Dyrektora Urzędu Morskiego w S. i odmówiła wykonania obowiązków w tym zakresie. Tym samym nie można także stwierdzić, że podczas rozmowy z Dyrektorem, która odbyła się w miesiącu grudniu 2013 roku odmówiła ona wykonywania powierzonych jej zadań w tym zakresie, skoro już w Zarządzeniu z dnia 15 listopada 2013 roku nie została ona wskazana w składzie Zespołu. Zatem sekwencja zdarzeń wskazana przez pozwanego w ocenie Sądu, wzajemnie się wyklucza.

Zarzut ten, w ocenie Sądu, jako niekonkretny nie może być podstawą wypowiedzenia.

4. Brak perspektyw na dalszą współpracę, z uwagi na brak woli ze strony powódki wykonywania obowiązków służbowych objętych zakresem zajmowanego przez nią stanowiska, w zakresie nadzoru nad inwestycjami realizowanymi przez Urząd Morski w S. z udziałem środków unijnych, czemu dała wyraz podczas rozmowy z Dyrektorem Urzędu Morskiego w grudniu 2013 roku.

Sąd orzekający w niniejszej sprawie uznał, iż powyższy zarzut wobec powódki stanowi emocjonalną nadinterpretację skutków przeprowadzonej rozmowy pomiędzy I. K. a Dyrektorem T. B.. Sąd dokonując wnikliwej analizy akt sprawy oraz wypowiedzi słuchanych w charakterze strony: powódki oraz T. B., nie dopatrywał się w ich treści stwierdzeń, aby dalsza współpraca pomiędzy ww. nie była możliwa.

Jak wynika z materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy, I. K. prawidłowo wykonywała swe obowiązki pracując u pozwanego. W treści wypowiedzenia nie wskazane zostały jakiegokolwiek zarzuty co do jakości sprawowanego przez powódkę nadzoru oraz co do jakości jej pracy. Sam natomiast fakt, iż powódka zgłosiła przełożonym swe poważne wątpliwości, w zakresie ewentualnego nałożenia na nią nowych, skomplikowanych, trudnych zadań – w ocenie Sądu – nie jest w żaden sposób zastanawiające. Takie zachowanie wskazuje bowiem, że pracownik jest osobą o wysokim poczuciu odpowiedzialności i znającą powagę oraz znaczenie dokonywanych czynności. To zaś istotne o tyle, że realizacja większości podejmowanych w ostatnich latach przez Urząd Morski w S. zadań oraz inwestycji współfinansowana jest ze środków Unii Europejskiej. Oczywiście jest, że nakłada to na pracowników takiej jednostki wymóg znajomości specyficznych i szczególnych aktów prawnych określających precyzyjnie sposób prawidłowego i wymaganego rozliczenia. W przypadku powódki sytuacja jest znacząco skomplikowana, o tyle, że

powyższe zagadnienia dotyczą także aktualnych przepisów prawa budowlanego. To zaś zwiększa odpowiedzialność w tym zakresie. Powyższe zachowanie powódki I. K. nie sposób jednak ocenić jako wskazujące, czy dające wyraz braku woli wykonywania obowiązków służbowych objętych zakresem zajmowanego stanowiska. W ocenie Sądu, nie ma podstaw, aby wywieść wnioski, iż w sytuacji tej brak jest perspektyw na dalszą współpracę stron.

Dlatego Sąd uznał i ten zarzut za nieudowodniony.

Dodatkowo Sąd stwierdza, że zgłaszanie przez pracownika wątpliwości oznacza, że prowadzi on procesy myślowe, analizuje sytuację i dostrzega zagrożenia. Jeżeli pracownik zgłasza swoje wnioski pracodawcy, to znaczy, że zależy mu na prawidłowym funkcjonowaniu zakładu pracy i ma zaufanie do pracodawcy – ufa, że pracodawcy przyświeca ten sam cel. Takie zachowanie pracownika jest prawidłowe i nie może być podstawą wypowiedzenia. Zgłoszenie pracodawcy przez pracownika, że potrzebuje przeszkolenia niezbędnego do prawidłowego wykonania obowiązków służbowych jest uczciwym, rzetelnym podejściem do pracy.

Sąd dokonał również oceny zeznań przesłuchanych w sprawie - powyżej wskazanych - świadków. Uznał, że ich zeznania były szczere oraz konsekwentne. Wzajemnie ze sobą korespondowały. Sąd oceniając te zeznania zachował jednak dozę ostrożności, z uwagi na fakt, że zdecydowana większość świadków jest nadal pracownikami Urzędu Morskiego w S. i z pewnością nie chcieliby oni pogorszyć sytuacji procesowej swego pracodawcy. Sąd nie dostrzegł jednak istotnych rozbieżności w treści tychże.

Z tych też względów Sąd przyznał im walor wiarygodności. W konsekwencji powyższych uczynił m.in. treść ww. zeznań jako podstawę ustalonego stanu faktycznego.

Reasumując powyższe rozważania, Sąd stwierdził, że żaden z zarzutów podanych w wypowiedzeniu nie może być uznany za skutecznie uzasadniający wypowiedzenie.

Dlatego też, mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd na podstawie art. 45 § 1 kp uwzględnił powództwo, o czym orzeczono w punkcie pierwszym sentencji wyroku.

Sąd nie stwierdził żadnych okoliczności mogących stanowić przesłanki z art. 45 § 2 kp uniemożliwiające przywrócenie do pracy.

W punkcie drugim sentencji wyroku Sąd orzekł o kosztach postępowania, zgodnie z zasadą odpowiedzialności finansowej za wynik postępowania (art. 98 § 1 k.p.c.).

Wysokość wynagrodzenia pełnomocnika powódki Sąd określił na podstawie przepisu § 11 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.

SSR Joanna Kołodziej Michałowicz